

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Jana Šmakala a soudkyně Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobce:	**S. F.** zastoupený advokátkou Mgr. Julií Filipovou, sídlem Luční 207, Horšovský Týn,
proti žalovanému:	**Krajský úřad Plzeňského kraje**, sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň,
za účasti osob zúčastněných na řízení:	1) **Myslivecký spolek „Oseva“ Semněvice z. s.**, IČO 18232132, sídlem Císlerova 604, Domažlice, 2) **Státní pozemkový úřad**, sídlem Husinecká 1024/11a, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. PK-ŽP/8542/23 ze dne 29. 6. 2023,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

1. V souzené věci se soud zabýval tím, zda bylo možné uznat honitbu i přes to, že se její hranice nacházely na rozhraní zemědělských a lesních pozemků, což je podle zákona o myslivosti nežádoucí.

I. Řízení před správními orgány

2. Městský úřad Horšovský Týn rozhodl o zániku vlastní honitby „Oseva Semněvice“ podle § 31 odst. 6 písm. a) zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti a uznání společenstevní honitby “Semněvice I“ podle § 29 odst. 3 téhož zákona. Žalobce vlastní pozemky, které byly začleněny do honitby Oseva Semněvice a nyní jsou začleněny do honitby Semněvice I. Proti výše uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl tak, že zčásti změnil napadené rozhodnutí. Výrok I nahradil novým zněním tak, že se vlastní honitba Oseva Semněvice ruší (namísto toho, že zaniká) a ve výroku II vypustil větu, že po nabytí právní moci rozhodnutí zaniká vlastní honitba Oseva Semněvice. Ve zbytku rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

II. Řízení před soudem

3. Žalobce proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobou. Nesouhlasil s tím, že správní orgány měly jedním rozhodnutím rozhodnout o zániku honitby a zároveň uznat novou honitbu. Honitba zaniká právní mocí rozhodnutí o zrušení honitby, což je v souladu s metodickým pokynem Ministerstva zemědělství. Nově vznikající hranice honitby tvořila rozhraní zemědělských a lesních pozemků, s čímž žalobce také nesouhlasil. Podle § 17 odst. 6 zákona o myslivosti je nutno bránit vzniku honitby, kterou by tvořilo rozhraní zemědělských a lesních pozemků. Správní orgány tak měly bránit vzniku takové honitby a hledat jiné řešení. S tím, že nebylo možné nalézt vhodnější hranici honitby, žalobce nesouhlasil. Na věci nic neměnila skutečnost, že totožná hranice existovala již více než 30 let. Žalobce se již v minulosti snažil o nápravu tohoto stavu. Správní orgány také učinily nepříliš podrobný popis hranice honitby v místě přiléhajícímu k pozemku parc. č. X. v k. ú. M. u H. T. Pozemky, které jsou na hranici honitby, jsou v katastru nemovitostí vedeny jako ostatní plocha, přičemž se ale fakticky jednalo o les.

4. Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou. Co se týče zvoleného postupu, tedy že byl zánik honitby svázán s uznáním nové honitby, tento postup žalovaný uplatňoval ve všech obdobných řízeních. Metodický pokyn Ministerstva zemědělství představoval doporučující pokyn, přičemž v napadeném rozhodnutí žalovaný řádně odůvodnil, proč postupoval jinak. Nebylo ale ani zřejmé, jak se tato skutečnost dotýkala práv žalobce, který brojil proti hranici honitby. Žalovaný byl toho názoru, že nebylo možné najít jinou vhodnější hranici honitby, tudíž nezbylo nic jiného než její vytvoření po rozhraní zemědělských a lesních pozemků. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 57 A 40/2016-112 ze dne 20. 7. 2017, který tento názor potvrdil. Nadto nová honitba byla uznána ve zcela totožných hranicích jako původní honitba, přičemž tato hranice existovala již více než 30 let (vyjma minimálních změn provedených na návrh vlastníků honebních pozemků v roce 2014). Žalovaný připustil, že slovní popis hranice nově vznikající honitby mohl být v mnoha ohledech podrobnější, nelze jej nicméně označit za nesprávný či odporující skutečnému stavu.

5. Osoby zúčastněné na řízení se k věci nevyjádřily.

III. Posouzení věci

6. Žaloba není důvodná. Nově vzniklá honitba Semněvice I kopíruje stejné hranice jako původní (již zaniklá) honitba Oseva Semněvice, přičemž totožná hranice existuje již více než 10 let. Žalobce nepředestřel konkrétní argumenty, proč tomu tak být nemůže. Správní orgány mohly uznat honitbu, která se nachází na hranici, kterou tvoří rozhraní zemědělských a lesních pozemků, neboť nebylo žádné jiné vhodnější řešení. To nepředložil ani sám žalobce.

Zánik honitby Oseva Semněvice a uznání nové honitby Semněvice I

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

7. Zaprvé žalobce namítl, že správní orgány neměly jedním rozhodnutím rozhodnout o zániku honitby a zároveň uznat novou honitbu, neboť honitba zaniká právní mocí rozhodnutí o jejím zrušení. Postup zvolený správními orgány byl podle žalobce v rozporu nejen se zákonem, ale i metodickým pokynem Ministerstva zemědělství. Tato námitka není důvodná.

8. Honitba zaniká mj. zrušením, sloučením nebo rozdělením honitby na žádost jejich držitelů a nabytím právní moci nových rozhodnutí o uznání honitby [srov. § 31 odst. 6 písm. a) zákona o myslivosti]. Z metodického pokynu Ministerstva zemědělství č. j. MZE-70923/2021-16233 ze dne 20. 12. 2021 poté vyplývá, že nabytím právní moci rozhodnutí o uznání nové honitby zaniká honitba podle § 31 odst. 6 písm. a) zákona o myslivosti pouze v případech rozdělení nebo sloučení honitby.

9. Jak správně podotkl žalovaný, metodický pokyn Ministerstva zemědělství představuje pro orgány státní správy myslivosti doporučení, jak mají v případě rušení honiteb postupovat. Tímto pokynem nejsou orgány státní správy myslivosti jakkoliv vázány. Zároveň žalovaný uvedl, že hlavním důvodem, proč se přiklonil k variantě svázat zánik honitby s uznáním nové honitby, byl veřejný zájem na nepřetržitém využívání honebních pozemků k výkonu práva myslivosti. V podrobnostech soud odkazuje na str. 6–7 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný s námitkou žalobce podrobně vypořádal a soud se s argumentací žalovaného zcela ztotožnil.

10. Je nicméně nutné odmítnout tvrzení žalobce, že zvolený postup správních orgánů byl v rozporu se zákonem. Z § 31 odst. 6 písm. a) zákona o myslivosti vyplývá, že honitba zaniká jejím zrušením a nabytím právní moci nového rozhodnutí o uznání honitby. Postup zvolený správními orgány tedy není v rozporu se zákonem. Zákon nestanovuje, že nelze řízení o zrušení honitby a řízení o uznání nové honitby spojit do jednoho. To vše zvlášť za situace, kdy nová honitba vzniká ve zcela totožných hranicích jako zrušená honitba. Bylo tedy žádoucí, aby městský úřad řízení spojil.

11. Celkově lze k této námitce uvést, že má pouze právně-teoretickou povahu, nikoliv praktický význam pro vznik honitby či vliv na práva žalobce. Popsaný postup – bez ohledu na jeho vhodnost či vady – totiž vedl k *pravomocnému a závaznému* rozhodnutí o zániku honitby Oseva Semněvice a vzniku honitby Semněvice I.

Hranice honitby tvoří rozhraní zemědělských a lesních pozemků

12. Žalobce dále rozporoval vznik hranice honitby na rozhraní zemědělských a lesních pozemků. Ve vztahu k této námitce soud uznává, že nevhodné vedení hranice honiteb může mít vliv na hospodaření v honitbách, a tedy i na žalobcovo veřejné subjektivní právo myslivosti. Tato námitka však není důvodná.

13. Podle § 17 odst. 6 zákona o myslivosti se při tvorbě honiteb musí přihlížet k jejich tvaru. Nelze vytvořit ani uznat honitbu, která má tvar úzkého pozemkového pruhu v nejširším místě širokém jen 500 m, i když by dosahovala stanovené minimální výměry. Toto ustanovení se netýká okrajových částí honitby (výběžků). **Stejně je nutno bránit vzniku hranice honitby, kterou by tvořilo rozhraní zemědělských a lesních pozemků.** Za tímto účelem se při tvorbě honiteb provádí vyrovnání hranic výměnou honebních pozemků nebo jejich přičleněním.

14. Věta čtvrtá § 17 odst. 6 zákona o myslivosti nestanovuje pravidlo, které by zakazovalo vznik hranice honitby, kterou by tvořilo rozhraní zemědělských a lesních pozemků. Jedná se o *princip*, tedy příkaz k optimalizaci, který má být v rámci právních faktických možností v maximální míře splněny.

15. Správní orgán tedy má vycházet z toho, že hranice honitby na rozhraní zemědělských a lesních pozemků je nežádoucí má se snažit najít jiné vhodnější řešení. Pokud se orgánu státní správy myslivosti ve spolupráci s vlastníky honebních pozemků nepodaří najít vhodnější řešení, nelze

vznik hranice honitby na rozhraní zemědělských a lesních pozemků zcela vyloučit a není to proto důvod pro neuznání honitby (srov. Petr, B. a kol. Zákon o myslivosti. Komentář. Praha: Wolters Kluwer 2015, str. 69–70). Jak správně podotkl žalovaný, Krajský soud v Plzni tento náhled zastává dlouhodobě. Již v rozsudku č. j. 57 A 40/2016-112 ze dne 20. 7. 2017 uvedl, že vedení hranice po rozhraní zemědělských a lesních pozemků nemůže představovat kategorickou překážku možnosti vzniku honitby za situace, v níž nalezení jiné vhodnější hranice není možné. Soud na tomto postoji i nadále setrvává.

16. Jak již bylo zmíněno výše, honitba Semněvice I vznikla v totožných hranicích jako honitba Oseva Semněvice. Tato hranice existuje již více než 10 let. Původní honitba vznikla již v roce 1993, tedy před více než 30 lety. Nicméně v roce 2014 došlo k malé změně hranice honitby z důvodu změny vlastnictví honebních pozemků (viz § 31 odst. 4 zákona o myslivosti), což vyplývá z rozhodnutí žalovaného č. j. ŽP/12658/13 ze dne 3. 1. 2014, které žalobce přiložil k žalobě a na které odkazoval.

17. Žalobce nepředestřel konkrétní argumenty, jak se stanovení hranice fakticky projevuje negativně a proč tedy nelze v aktuálním stavu i nadále pokračovat. V rámci správního řízení předestřel jednu jinou variantu hranice honitby. Chtěl, aby pozemky parc. č. XA. a XB. v k. ú. M. u H. T. a část pozemku parc. č. XC. v k. ú. S. byly začleněny do sousední honitby Mezholezy – Buková, nikoliv do honitby Semněvice I. Zároveň nesouhlasil s přičleněním svých pozemků parc. č. XD., XE., XF., XG. a XH. v k. ú. S. do honitby Semněvice I a navrhoval, aby tyto pozemky byly vyměněny za honební pozemky výše uvedené. Tím pádem by dle něho došlo k zabránění vzniku hranice honitby na rozhraní zemědělských a lesních pozemků.

18. Tuto variantu žalovaný vyloučil a řádně odůvodnil. Pozemky parc. č. XB. a XC. jsou ve vlastnictví Lesů České republiky, s. p., který je členem Honebního společenstva Semněvice I (držitel nově vzniklé honitby Semněvice I). Oba pozemky byly uvedeny v seznamu pozemků členů honebního společenstva, které měly tvořit novou honitbu. Městskému úřadu tedy nezbylo než předloženému návrhu vyhovět a pozemky začlenit do nově vznikající honitby. Jak správně uvedl žalovaný, neměl v tomto případě možnost správního uvážení, neboť se nejednalo o pozemky jiných vlastníků přičleňované postupem předvídaným v § 18 odst. 4 zákona o myslivosti. Naopak pozemek parc. č. XA. nebylo možné považovat za pozemek člena Honebního společenstva Semněvice I. Soud se ale ztotožnil s žalovaným, že přičlenění pouze tohoto pozemku k honitbě Mezholezy – Buková by postrádalo smysl. Průběh hranice po rozhraní zemědělských a lesních pozemků by se nijak výrazně nezměnil a hranice by byla ještě členitější a méně znatelná. Navrhované změně tudíž správní orgány nevyhověly a pozemky parc. č. XD., XE., XF., XG. a XH. přičlenily do honitby Semněvice I.

19. Soud tak shrnuje, že žalovaný řádně vysvětlil, proč nebylo možné najít jiné vhodnější řešení. S těmito závěry ani žalobce nijak konkrétně nepolemizuje, ale pouze obecně opakuje, že nesouhlasí s tím, že nebylo možné vytvořit vhodnější hranici honitby. K tomu ovšem nepředestřel žádné jiné konkrétní řešení.

Popis hranice honitby v místě přiléhajícímu k pozemku parc. č. X. v k. ú. M. u H. T.

20. Ve vztahu k poslední námitce soud nepříliš podrobného popisu části hranice honitby neshledal ani potenciální dotčení veřejných subjektivních práv žalobce. Údajně nepřesný popis *povahy* hraničních pozemků honiteb totiž nemá vliv na faktický a právní průběh konkrétně určené hranice mezi těmito honitbami.

21. V části, kde se u hranice honitby nachází pozemek parc. č. X. městský úřad popsal hranici následovně: Po ní (myšlena silnice 3. třídy č. 19353 Semněvice – Mezholezy) směrem na Mezholezy až na konec lesa parcela p. č. XC. k. ú. S. Na jejím konci vpravo k parcele p. č. XCH. k. ú. V. M.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

22. Pozemek parc. č. X. zčásti hraničí s pozemkem parc. č. XC., přičemž pozemek parc. č. XC. je evidován v katastru nemovitostí jako lesní plocha. Na konci pozemku parc. č. XC. pokračuje hranice až k pozemku parc. č. XCH. V té části tedy honitba hraničí mj. se zbylou částí pozemku parc. č. X. Soud se shoduje s žalovaným, že popis hranice mohl být podrobnější. Nicméně rovněž přisvědčil žalovanému, že je dostatečný, a to zejména s ohledem na skutečnost, že hranice nové honitby je totožná s tou původní. Zároveň rozhodnutí městského úřadu tvoří dvě přílohy; č. 1 Slovní popis hranice honitby s jejím vyznačením na mapě a č. 2 Výčet a výměry honebních pozemků přičleněných s uvedením jejich vlastníků. Z těchto příloh je bez pochybností jasné, kde se honitba nachází. Zároveň žalobce ani nerozporuje to, že faktický průběh hranice honitby je jasný. Pozemek parc. č. X., na jehož hranici svou námitkou míří, je nadto v jeho vlastnictví.

23. Městský úřad tedy učinil popis hranice dle faktického stavu, neboť je žádoucí, aby popis hranice odpovídal skutečnému stavu, a tudíž byl lépe pochopitelný. Co se týče pozemku parc. č. X., fakticky se jedná o les, nikoliv o jinou plochu dle katastru nemovitostí. Žalobce ani nerozporuje, že se v případě pozemku parc. č. X. jedná o les. Nadto soudu není úplně zřejmé, co tím mínil soudu sdělit, neboť městský úřad nepopsal hranici honitby dle způsobu využití pozemku parc. č. X. evidovaného v katastru nemovitostí. Pro posouzení námitky je to však nepodstatné.

IV. Závěr

24. Z uvedených důvodů posoudil žalovaný rozhodné otázky správně a jeho rozhodnutí netrpí ani vadami řízení. Soud proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení. Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádnou povinnost a neshledal ani důvod hodný zvláštního zřetele pro přiznání nákladů řízení (§ 60 odst. 1, 5 s. ř. s.).

25.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů od jeho doručení u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. ledna 2025

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.